

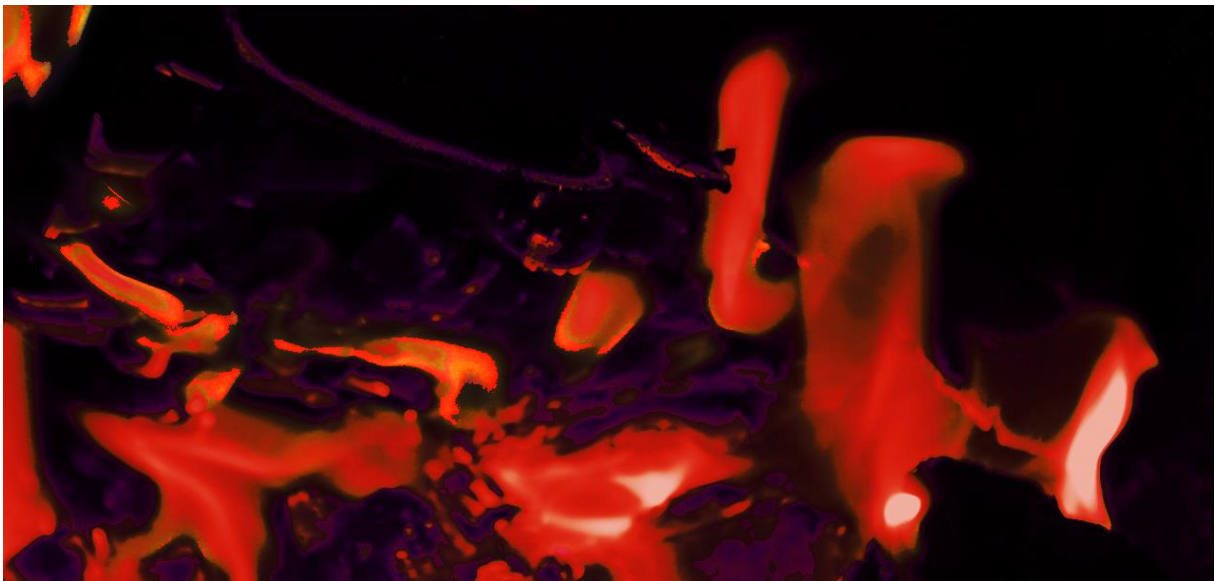
Marcin z Frysztaka

i

W domu

Ketuta Liyera

(sztuka teatralna)

09. #09 Oczekiwanie na wdech.

Zapalczywość
Jak nagroda
I widoczna
Dalej kłoda

Spostrzeżenie
Co wystarczy
Nałożenie
I na tarczy

Te wygody
Co zostanie
Na pogody
Przekonanie

I lęklivość
Odległości
Wymierzone
Jakość kości

Na dobiecie
Mówię szczerze
Kto to jest
Co tu przymierze

Kto rozwierca
I próbuje
Kogo oddech
Teraz czuję

Marak S. Wilke

(myśl nieodczytana)

DLA NIEPOZNAKI

Wynikowość
Się nastrocza

Opozycja
Na poręczach

I łagodność
Daje znaki

Może to
Dla niepoznaki

W domu Ketuta Liyera

Nowy siedzi na ławeczce „w poczekalni” w domu Ketuta Liyera w Ubud. Ketut już nie żyje. Teraz przyjmuje Jego dorosły syn. Teraz on jest uzdrowicielem i prorokiem. Nowy siedzi w ogrodzie. Na ławeczce. A obok niego ludzie, czekający podobnie jak on. Z tą różnicą że ludzie wchodzą na „wizytę” i wychodzą, a Nowy ciągle czeka. Ma jednak rozmówce. Małego chłopca bez koszulki. Ubranego jedynie w odświętny sarong. Co wyniknie z tej sytuacji?

Wdech

- >Co tu chłopcze mały robisz
- >Jak swobody, które płodzisz
- >Porozmawiać z Tobą chciałem
- >Więc podszedłem, nie umiałem
- >Czego Ci tak brakowało
- >Jakie „umieć” tam zostało
- >Nie umiałem sobie odmówić
- >A więc jestem, się nie gubić
- >Jakie gubić, o co chodzi
- >To do Ciebie, nowość szkodzi
- >A Ty jesteś nowy na Bali
- >Więc przywitanie, nie stado robali
- >Żebyś nie zaszkodził wyspie
- >Żebyś dobrze, zawsze, myślę
- >Więc trochę mojej nauki
- >Abyś zrozumiał, że świat nie jest struty
- >Co byś chciał poznać o świecie
- >Pytaj, odpowiem jak tu w gazecie
- >Ale z mądrości młodego człowieka
- >Dzieckiem jesteś, mama na ciebie nie czeka?
- >No to zadaj mi pytanie
- >Co to jest mądrość, jak przekonanie?
- >Mądrość, to jak się nie szkodzi
- >I jak na dobre człowiekowi wychodzi
- >A co to jest poświęcenie?
- >Jak kolejne piękne sprawienie
- >Jak się człowiek cieszy życiem
- >Pomaganiem w jednym zachwycie
- >Dlaczego ta kobieta weszła

>A ja czekam, się rozeszła
>A przyszła tu po mnie w zasadzie
>Spróbuj szczęścia w kolejnej radzie
>Ale ja mam rady dawać?
>Możesz dawać, albo udawać
>Albo pytać, też nie szkodzi
>Ubierz buty, to Cię wyswobodzi!
>Ja bez butów zawsze chodzę
>Ziemi przez to tak nie szkodzę
>I mam z nią połączenie
>Tą energię na życzenie
>To może chcesz się do czegoś przyznać
>Albo że życie to mielizna
>Z uzdrowicielem przyszedłem pogadać
>A nie bajki dla Ciebie układać
>No to pytaj, na zabawę
>A rozwiążę każdą sprawę
>Co to jest więc erudycja?
>Na Bali niepotrzebna, jak nasza policja
>A co to jest spoufalenie
>Masz kolejne swe życzenie
>Warto być wciąż blisko ludzi
>Nigdy Ci się tak życie nie znudzi
>A co to jest Boga szukanie?
>To możliwość, i poznanie
>To zrozumienie samego siebie
>I mielenie, a nie na glebie
>Dlaczego Buddyzm tak przeszkadza?
>Mnie nie przeszkadza, bardziej doradza
>Poza tym niewielu buddystów zostało
>Z naszą religią się wszystko złało
>A tej chwili odroczenie?
>Po co człowiekowi sumienie?
>Aby poznał boskie sprawy
>I nie czepiał się zabawy
>A do szkoły może chodzisz?
>Czy lenistwem sobie szkodzisz
>Ja już wiem, co mi potrzeba
>Bali uczy, jak najlepszy kolega
>Czyli szkoły tak unikasz
>Widzisz, prawie przez to znikasz
>To powiedz mi co to rozochocenie
>To wykwintne jest brodzenie
>Niby myślisz, że chcesz dobrze

>A tu chcenia, jest twój pogrzeb
>Albo ono grzebie szczerze
>Twoją duszę, jak żołnierze
>No to powiedz mi o zdradzie
>Zaraz Cię tutaj usadzę
>Nawet nie myśl, żeby zdradzać
>Wtedy z sobą będzie zwada
>Trzeba żyć, nie marzeniami
>Albo kolejnymi takimi zdradami
>Trzeba żyć dla oddechu
>I tego co powoduje, czyli uśmiechu
>Właśnie jesteś uśmiechnięty
>A może rozmową tylko przejęty
>Podoba mi się że tu jesteś
>Nowy, a dobrze rokuje w każdym gościu
>Tylko czego znów ktoś wchodzi
>Poza kolejką, się wyswobodzi
>A ja czekam, kobiety skinienie
>Zawsze na innego, a ja przyłożenie
>Przynajmniej możemy rozmawiać tutaj
>Masz swój wstęp, pocziwa nauka
>To powiedz mi coś o zysku
>Że to nie jest tylko rząd pysków
>Nie ma tak, że ty do wykarmienia
>Są biedniejsi, do nich schylenia
>Zysk, to napętnić brzuch biedaka
>Wtedy zyskujesz, znaczy, nie strata
>Wtedy próbujesz, sedna dochodzisz
>I na nowo, się w życiu rodzisz
>Dobrze, mądre twoje słowa
>Jak na takiego malca to wielka twoja głowa
>Ale co możesz wiedzieć o małżeństwie?
>Że nie polega tylko na szaleństwie
>I ganianiu jedno za drugim
>Małżeństwo to być w stażu długim
>Bo z latami się człowiek dogrywa
>Dociera, i miłością się to nazywa
>A nie seksu uniesienia
>A nie kłótni tej spełnienia
>Początki jednak ludzi zwodzą
>I często rozwodem się wyswobodzą
>Zanim się jeszcze miłość zaczęła
>Zanim im ciężar z bark tak zdjęła
>Wielu zbyt szybko się poddaje

>A później szczęśliwe życie udaje
>Dlaczego udaje, może tak lubią?
>Samotność? W niej się zawsze gubią
>Człowiek bez bratniej duszy jest smutny
>I obumiera, nawet jak pomysł butny
>No dobrze, a co mi powiesz o przedawkowaniu
>takiej miłości w jednym zadaniu
>Gdy jest jej za dużo na świecie
>Ludzie wymiotują w takiej podniecie
>Nie zauważyłem, żeby była nadwyżka
>Miłość jest dopasowana, inaczej jej zniżka
>Miłość nie męczy przecież człowieka
>Chyba że człowiek na coś innego czeka
>Na przykład na co takie czekanie
>A może to siebie w związku sprawdzanie
>Czasami może chodzić o ograniczenie
>W klatce zamknięcie tak na skinienie
>Ale to nie miłość, tylko inne sprawy
>i zachodnie raczej takie zabawy
>Tutaj się ludzi nie ogranicza
>Tutaj w miłości się zakotwicza
>Bali wyspa miłości, tego nie słyszałem
>Albo dystans do miłości miałem
>Tak, musisz znaleźć sobie kobietę
>A nie kolejną, chwilową podniecie
>Znaleźć to szukać? Dobrze mam mniemanie
>Nie, inaczej, to nie poszukiwanie
>Miłość sama nas zawsze znajduje
>Lecz otwarte serce się jej przypatruje
>I chodzi o to by serce otworzyć
>A nie wiecznie problemy mnożyć
>Otwórz więc serce, a miłość przyjdzie
>Może balijka, zobaczymy co wyjdzie
>I wtedy wrócisz, porozmawiamy
>Choć mnie już nie będzie, mam inne plany
>Ale dowiesz się wszystkiego, w myślach Ci wyślę
>Mam dystans do tego, może sobie wyśnię
>Ale jak to Cię nie będzie, gdzie się wybierasz?
>Tak to już jest, spotykasz się nie raz
>A później, już osoby takiej nie widzisz
>poszła dalej, cieszysz się, albo szydzisz
>No dobrze, wrócę, jak znajdę partnerkę
>Ale skoro już jestem, to możliwości wszelkie
>Więc chciałbym porozmawiać z uzdrowicielem

>Lekarzem dusz, mym przyjacielem
>Tak, na Bali każdy to przyjaciel
>Dobre masz podejście, w natłoku znaczeń
>Nie wiem, czy uzdrowiciel Ci coś pomoże
>Ale kto wie, jak na wielkim dworze
>Na Bali przecież też są królestwa
>Znaczą królowie, rodzina, przestaw
>Ale to nie my, nie tutaj, nie zawsze
>Ja jestem z biedoty, uzdrowiciel jak zawsze
>Dziwny jest z Ciebie dzieciak
>Mówisz, nie przebierasz w śmieciach
>Pokazujesz mi życia znaczenie
>Że otwarte oczy, a nie przyłożenie
>Kto by pomyślał, skąd taka wiedza?
>Kto by na to przystał? Dalej powiedział
>Zapytaj ministra, prawdę Ci powie
>A może świadomość, i wielcy Bogowie
>tak zapytać jeszcze chciałem
>Ale już tak wiele powiedziałem
>może masz ważniejsze zajęcia?
>Może mącą Ci moje wzięcia
>Nie, spokojnie, pytaj o co zechcesz
>A jak skończy się to niepotrzebnym dreszczem?
>Pytaj pytaj, aż do ostatku
>Dlaczego masz ogoloną głowę? Kwestia wydatku?
>Nie, tak to jest między nami
>Mój najlepszy czas, a nie z butami
>Zapytaj lepiej coś co Ciebie dotyczy
>A dlaczego na Bali nie pali się zniczy?
>Pytasz dlaczego Bali nie jest zachodem?
>Czy wykręcasz się głupkowskim powodem?
>Nie wiem, pytanie mi wpadło do głowy
>Może to mądrość, w postaci połowy
>Nie ma pół mądrości, jak nie ma pół życia
>Albo nie żyjesz, albo wychodzisz z ukrycia
>i podziwiasz, to co piękne na świecie
>A resztę sobie drodzy dopowiesz
>Dlaczego nikt nie zwraca na Ciebie uwagi?
>Przecież ludzie czekają, sprawy ważnej wagi
>A zachowują się jakby Ciebie nie było
>Nie słuchają, albo mi się przyśniło
>Zobaczysz, dowiesz się w swoim czasie
>A tymczasem, sprawa jak w szafie
>Napój się kawy, matka domu Ci zrobi

>Odpoczniesz, przemyślisz, hałasu nie narobi
>No to kawa, moje przeznaczenie
>Balijska, najlepsza, jak moje urodzenie
>Tak przy kawie rozmowa jest inna
>Jakby dodatek, bardziej niewinna
>Tylko jak cukier, nie szkodzi bardzo
>Tylko wyłupie, choć niektórzy gardzą
>to powiedz mi coś o zaskoczeniu
>Zaskoczenie jest w jednym twierdzeniu
>Że to życie prawdziwe, które widzisz
>Jeśli zaskakuje, to z niego nie szycisz
>Tylko ten co się dziwi, żyje naprawdę
>A nie traktuje, przygody jak wzdę
>Ciekawie mówisz, mój mały przyjacielu
>Kawę lubisz? Pewnie jak jeden z wielu
>Choć na kawę to za młody jesteś
>No to teraz kolego całkiem mnie podeszłeś
>Ale nie o kawie, o tobie, dlaczego
>Dlaczego się przeprowadziłeś, na Bali, dlatego
>Sam odpowiedz sobie na to pytanie
>Bardzo ciekawe, kolejne zadanie
>Choć co do Bali to dla zapachu
>Zapachu świętości, co go nie ma z lasu
>tylko ze świątyń, notorycznie bije
>Zapach świętości, to nie na mały kije
>Wiesz może dlaczego się uśmiecham?
>Nie wiem, może to ta decha
>Na której tutaj wygodnie siedzę
>Choć to nie decha, coś już tu bredzę
>Powiedz mi lepiej coś o przejrzystości
>To czysta dusza, przejaw jakości
>Gdy dusza staje się jakościowa
>Czyli każdego dnia, codziennie nowa
>tak, to w życiu ma znaczenie
>Tak jak z Bogiem, połączenie
>A co>? Jesteś połączony?
>Nie wiem, ale na pewno spełniony
>Spełniam się balijskim powietrzem
>napętniany, nie jestem wieprzem
>Nastręczany, może jeszcze jest walka?
>Wybierany, w kolejnych rozważkach
>Pięknie mieć takiego gościa
>Tu na Bali, chwila radosna
>Pięknie jest się cieszyć wspólnie

>I uśmiechać, obopólnie
>Tak, łagodne z Ciebie stworzenie
>Boski plan, jak ucieśnienie
>Dalej gram, jak Gamelan
>taki kram, okruchy zbieram
>Pięknie świat ten cały widzisz
>Nie przeszkadza że jesteś przybysz
>Pięknie, że gitara stroi
>Jeśli grajek się gitary nie boi
>Skąd u Ciebie te mądrości?
>Może to kolor twoich kości
>Moje kości koloru nie mają
>Dlatego zawsze pięknie tak grają
>Ale grają kolorowo
>Ale grają zawsze nowo
>To powiedz mi coś o zastąpieniu
>W takim ludzkim sensie istnieniu
>Nie da się człowieka zastąpić
>Każdy wyjątkowy, nie można wątpić
>Dlatego ważna jest każda próba
>Niedocnienie, to znaczy zguba
>A coś tu o zawziętości?
>To właśnie kolorowanie swoich kości
>Z uporem żeby kolor zmieniały
>Z pozorem, żeby zawsze chciały
>Podoba mi się Balijska pogoda
>Nie odnajdzie się ktoś, jak z deszczem niezgoda
>Dopiero słońce pięknie świeciło
>A teraz deszczem nas uraczyło
>takie zasady, dalsze i zbytki
>Takie wymogi, i tu te kwitki
>Dla pogody, nie wszystko stracone
>Za chwilę, odmiana, i odwrócone
>to trochę jak z ludzkim życiem
>Chudnięcie zamieniamy tyciem
>To trochę jak z nadziejami
>Czasem chodzą własnymi drogami
>A nie że wymarzona pogoda
>Bo ktoś obiecał, telewizyjna niezgoda
>A Ty oglądasz telewizję czasem?
>Wole się cieszyć w niebie szafasem
>Nie rozumiem, ale do woli
>Dziecko z Ciebie, każdy Ci pozwoli
>Dzieci w ogóle mogą więcej

>Albo jak Ty, chodzą w sukience
>To nie sukienka, ale sarong
>Ja nie panienka, inni chwalą
>Ale żart w stylu zachodniego
>Niech Ci będzie, śmieję się z tego
>To powiedz mi coś o przyznaniu racji
>Nie ma z powodu tej żadnej atrakcji
>To tylko ego jest pompowanie
>Racja to sfera, na zawołanie
>A może coś o odpuście powiesz
>To w innej religii się może dowiesz
>Moja, odpustów przecież nie ma
>Tylko dary, to inny schemat
>Chciałem Cię zająć, jakimś pytaniem
>Żeby było, mocne czytanie
>A czy ty czytać w myślach potrafisz?
>O ile myśli swoich nie zgasisz
>Teraz to Ty mi tu żartujesz
>Albo zaskoczyć mnie tutaj próbujesz
>Pytałeś, to odpowiedziałem
>Nic innego na myśli nie miałem
>A o czym teraz tutaj myślisz?
>Że marzenie swoje ziścisz
>Że zrozumiesz jaka droga
>I potwierdzisz połączenie u Boga
>To ciekawe słowa, rzeczy
>Ta Twa mowa, nie zaprzeczy
>Ja te Twoje bose stopy
>Może dalej, będą roztopy
>A co to roztopy właściwie?
>Znaczą kłopoty, śnieg, i lękliwe
>Znaczą się psoty? Takie poznałem
>Ale za Pana ich nie uznałem
>Każdy Pana swego wybiera
>Jak zbiorowisko, jedna afera
>I się do zasad Pana stosuje
>Takie ziemskie życie, nie porównuje
>Ale to ważne, co do zasady
>Kroki odważne, to czasem zdrady
>Jak się wychodzi, przed szeregiem niestety
>Jak się słucha, jednej kobiety
>A Ty znowu, do tych kobiet
>To łagodność, dalej pobiec
>A że jakaś zołzowata

- >To niech będzie, że jej strata
- >Dobra Twoja, dalej idę
- >Na wybojach, tym przewidem
- >A ja mam dla Ciebie mały podarunek
- >Trzymaj taki to jest pakunek
- >Co jest w środku? Nie przesadzaj
- >Może muszla, co rozsadza
- >Może słowa, z jednej męki
- >Albo ofiarowanie mi trochę udręki
- >Nie, to zdjęcie, bez osoby
- >I bez tła, nie ma niezgody
- >Faktycznie, nie ma na nim nic z zwyczaju
- >Puste zdjęcie, jak to z raju
- >Całe do zamalowania
- >Do wypełnienia, takie doznania
- >Dziękuję, tego się nie spodziewałem
- >Pustego zdjęcia jeszcze nie miałem
- >Ale to trochę jak moje życie
- >Do zaczęcia, należycie
- >Tak, taka balijska przygoda
- >Nowe życie, i ochłoda
- >Do skorzystania, jak dalej płynie
- >Do wydawania, w jednej dziedzinie
- >A teraz ktoś na mnie macha
- >Dziękuję Ci bardzo, mały zdolniacha
- >To mama domu, do uzdrowiciela prowadzi
- >Idź za nią, rozmowa Ci nie zawadzi
- >No to idę, później się spotkamy
- >i jeszcze chwile sobie pogadamy
- >Później już mnie nie będzie, ale dziękuje
- >Ty, człowieku zachodu, który nie oczekuje

Rozmowa z uzdrowicielem, dorosłym synem Ketuta Liyera

- >Miło mi Cię tutaj widzieć
- >Nowy zachód, na przewidzie
- >też się cieszę, że dotarłem
- >I rozmową się tak wsparłem
- >Z kim i o czym rozmawiałeś?
- >Z małym dzieckiem, nie widziałeś?
- >Tu nie mamy małych dzieci
- >w poczekalni? Ogród świeci
- >Ale dzieci brak jest stały

>Wszystkie już powyrastały
>Ale z jednym rozmawiałem
>Ale o imię nie zapytałem
>Bardzo mądry, ułożony
>No i głowa, ogolony
>Opowiadał mi różne mądrości
>I nie miał w sobie nic z próżności
>Tylko coś o niebie gadał
>Ale nie wiem, jak układał
>I pewnie się uśmiechał stale?
>Tak, nie było nic że jakieś żale
>I dał mi zdjęcie, bez wypełnienia
>Całe puste, co człowieka zmienia
>Nie wierzę, co za historia spóźniona
>Że nie widziałem, w jego ramionach
>Mnie ojciec zdjęcie takie dawał
>Całe puste, jak się z życiem rozstawał
>Ketut, mędrzec, mój ojciec, niestety
>Już nie żyje, ale to nie są bzdety
>Jako młody dzieciak ludzi zaczepiał
>I mądrości wdrukowywał, taki to przepał
>Czyścił ludziom zdjęcia w głowie
>Umysł na śmietnik, wartości duchowe
>Potrafił wybrać celnie człowieka
>Tak opowiadali, a nie że nietakt
>A tutaj historia ta powtórzona
>Duch mego ojca, rozmowa skończona
>Ale skąd wiesz, że to duch, tak prawie
>Choć faktycznie, tylko ja widziałem, w trawie
>Nikt inny na jego słowa nie reagował
>Tylko ja, bo do mnie była to mowa
>Duch mego ojca, do domu wrócił
>Teraz to już chyba zawrócił
>Bo mówił, że się już nie spotkamy
>Bo to twoje nowe życie, na nie czekamy
>Co miał powiedzieć, powiedział tobie
>Co miałeś usłyszeć, zostaje w głowie
>Zostaje w sercu, trzymaj zaklęcie
>Duchowa lekcja, od ducha, przejęcie!

Spis obrazów:

Grafika ze strony tytułowej: Grafika Marcina z Frysztaka, Duszki z zamiarem ewentualnym 9. *Wiersz ze wstępu.* Marcin z Frysztaka, Dla niepoznaki.

Obraz końcowy: Marcin z Frysztaka, [i](#).

Marcin z Frysztaka

ur. 2 grudnia 1986 – obecnie

Tak się próbuje, nie dla zasady. I porównuje, ale nie zwady. Autor dziewięciu 14-częściowych cykli. Dziewiąty nosi tytuł „Przyszłość która się nie narzuca”. Książki Marcina można przeczytać za darmo w internecie. Są dostępne na stronie internetowej: wilusz.org

Dziewiąty cykl to cztery opowieści mistyczne. W tym „Botanika, tej zazdrości” i „Przemiana w ćmę”. Mocnymi są też sztuki teatralne. Osadzone na Bali „W kolejce do błogosławieństwa” i „W domu Ketuta Liyera”;

szokujący „Śpiew skowronka”; oraz uspokajający „Górnik ze skrzydłami”. Mamy też humor w postaci dialogów krasnali, oraz dawkę dobrego wierszowania przy dwóch łączonych tomikach wierszy. Więcej nie trzeba, aby poczuć się człowiekiem.

Kontakt z Marcinem z Frysztaka:
szulif@gmail.com